

Mødet genoptaget Kl. 7.

Forhandlingen genoptoges.

Drachmann: I den Dagsorden, hvis Vedtagelse forhaabentlig betyder Konso- lidering af det borgerlige Samarbejde, blev Hovedvægten lagt paa, at der skal føres en nationalt værdig Politik. Jeg tror, at hvis denne Forventning opfyldes, vil mange af de andre Problemer løses ganske af sig selv, og det er for saa vidt et overordentligt Held, at netop dette Krav er blevet sat i Forgrunden. Men endnu bedre end at stille dette Krav til Statsmagt og Lovgivnings- arbejde vil det uægtelig være at udstrække det ogsaa til selve Offentligheden, saaledes at ogsaa denne stræber efter større national Værdighed. Deprimeret baade i materiel og psykologisk Henseende, som vor Nation er i Øjeblikket, tror jeg, det er ganske nød- vendigt, at der appelleres til andre og højere Instinkter end dem, der gør sig gældende i Øjeblikket. For alt det Støv, der nu hvirvles op om Krigsaarenes Gerninger, skulde det nødvendig glemmes, at der ved Siden af alt dette uheldige, som nu sluger hele Interessen, og- saa i hine Aar blev tilført vor Nation meget nyt og særdeles værdifuldt, blev skabt nye Tanker og nye Maal, og jeg tror, at Ulykken vilde være dobbelt stor, hvis den nuværende Krise skulde slaa Grunden bort under baade godt og ondt og ikke blot ryste Folkets Til- lid til bestemte Personer og bestemte Insti- tutioner, men ogsaa til sig selv.

Raabet er nu Udrensning og Klarhed, og selvfølgelig skal de eventuelle skyldige straffes og det usunde skæres bort. Men det forekommer mig rigtignok, at der samtidig er skæbnsvangre Tegn paa, at Ligevægten er ved at gaa tabt. Hvis dette gaar videre, vil sikkert Banksammenbrudet være for intet at regne overfor de Tab, man i saa Til- fælde maa notere. Jeg tror, Tiden er inde til, at enhver gør sig dette klart. Det er slemt nok, naar en Bank mister Balancen; Offentligheden, Folket, maa ikke gøre det. Ved at foranstalte personlig Klappjagt, ved at medvirke til Spredning af det første det bedste eller rettere sagt: daarligste, taabe- ligste Rygte deltager man ikke i den Gen- rejsning, man raaber paa. Lad os faa Klar- hed, men lad os ikke hvirvle Smudset saa højt op, at vi til sidst ikke kan se vore egne Veje. Lad os fjerne de Pletter, der er kom-

met, men lad os ikke tvære dem ud og gøre dem større. Lad os kort sagt ikke glemme den nationale Værdighed!

Men retter man denne Appel til Offent- ligheden, maa den selvfølgelig ogsaa i første Række følges af Statsmagten selv, og her er der to særlig vigtige Omraader, jeg i Aften ønsker at drage frem, nemlig det udenrigs- politiske og det handelspolitiske.

I udenrigspolitisk Henseende er det jo stadig Forholdet til Tyskland, der er det vigtigste. Det er kun naturligt. For os har det altid været det vigtigste, og efter Nord- slesvigs Tilbagegivelse kan man sige, at Forholdet er blevet mere gensidigt, for saa vidt som ogsaa Tyskland nu har faaet sit tysk-danske Anliggende. Der var ganske vist nogle — jeg nævner Mænd som H. P. Hanssen, Magister Clausen og Professor Birck, samt selvfølgelig hele den officielle Radikalisme —, som under Diskussionen om den nye Grænse fremhævede, at den Grænse, disse Folk agiterede for, og som vi jo siden har faaet, vilde skabe Ro, med andre Ord: sikre en vis Godkendelse, ogsaa fra den tyske Offentligheds Side, af de nye Forhold, der saaledes skabtes. Jeg vil anbefale disse Folk blot i nogen Tid at følge den tyske Presse, saa vil de se, hvor grumme meget de har taget fejl.

Det er nu ingenlunde min Mening paa dette Sted at fordybe mig i selve Grænse- spørgsmaalet, endsiige i Fremtidsforhaab- ningerne fra den ene eller den anden Side. Jeg vil som hele det danske Folk loyalt bøje mig for de foreliggende Kendsgerninger og gaa ud derfra. Men naar dette er ens Udgangspunkt, har man ikke blot en Ret, men en ligefrem Pligt til at søge bortryddet, hvad der kan være af Misforstaaelser og Hin- dringer i det dansk-tyske Mellemværende, og her er det da, jeg vil henlede Opmærk- somheden paa visse særlige Forhold.

Det er da netop den tyske Offentligheds hele Syn paa den nye Grænse og de dermed i Forbindelse staaende Forhold, jeg vil beskæftige mig med. Enhver, der har op- holdt sig nogen Tid i Tyskland og søgt at trænge ind i dette Spørgsmaal, vil sikkert være pinlig berørt af at se de Uhyrligheder og positive Usandheder, som Dag ud og Dag ind serveres for det tyske Folk an- gaaende det dansk-tyske Mellemværende. Dette viser atter, at det ikke er nok, at man selv har en god Samvittighed, man maa ogsaa bidrage til, at dette bliver klart for andre.

Jeg vælger i Flæng nogle Udtalelser og Avisartikler, som kan belyse, hvorledes de Forhold, som vi sikkert gaar ud fra er